

Kdekoli se objeví duchové, tam se vydá i Cassidy...
... anebo je to naopak?

MOST
DUŠÍ

VICTORIA SCHWABOVÁ

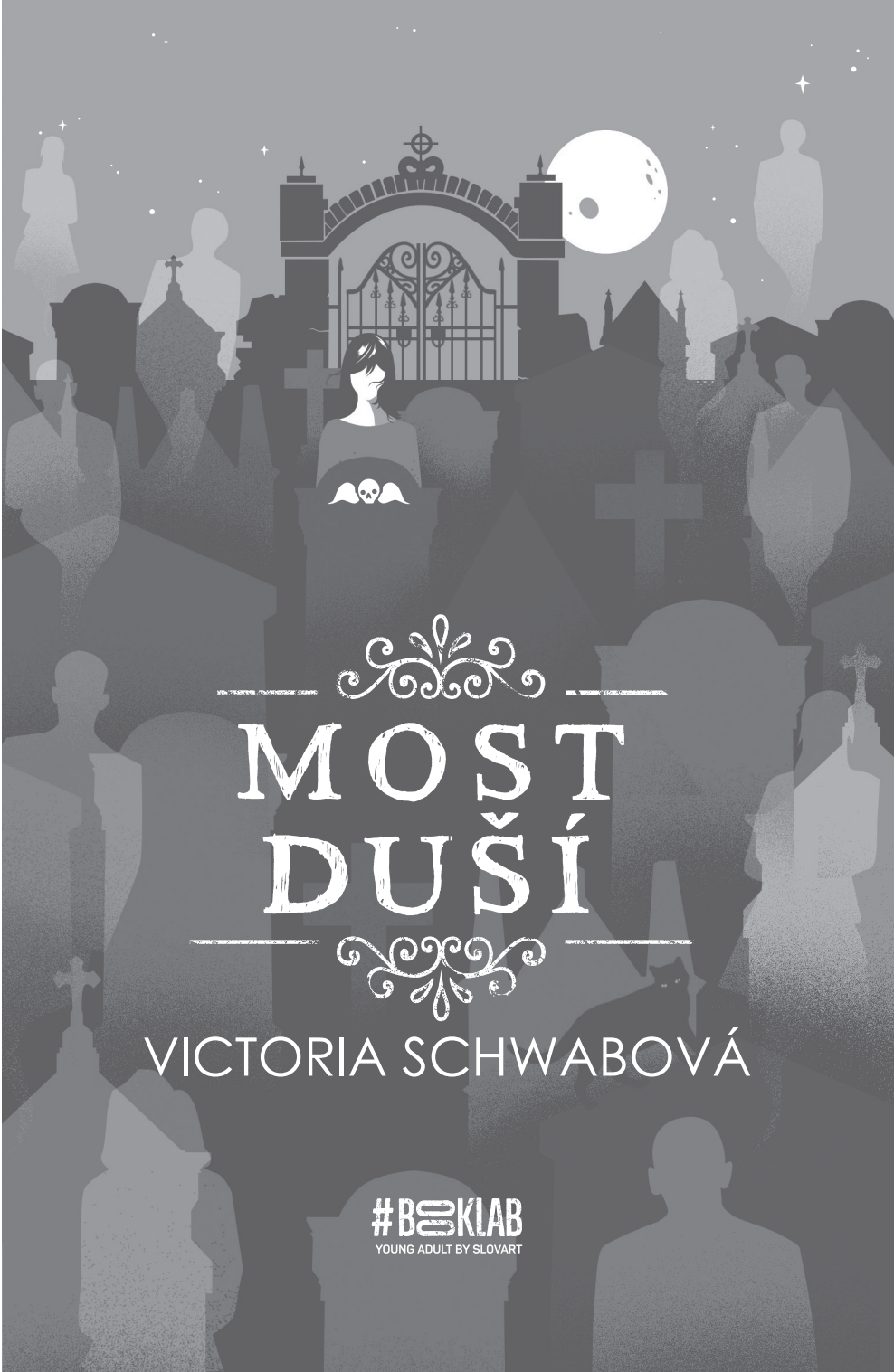

**MOST
DUŠÍ**

MOST
DUŠÍ

VICTORIA SCHWABOVÁ

#BEKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Toto dílo je smyšlené a veškerá jména, postavy, místa i události jsou buď dílem autorčiny fantazie, nebo jsou použity ve fiktivních situacích. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými i zesnulými, obchodními společnostmi, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Text copyright © 2021 Victoria Schwab
Map copyright © Maxime Plasse
Translation © Barbora Kneblová
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Most duší

Z anglického originálu *Bridge of Souls*,
vydaného nakladatelstvím Scholastic Press v roce 2021,
přeložila Barbora Kneblová
Úryvek z básně Emily Dickinsonové v překladu Václava Z. J. Pinkavy
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab, v roce 2022
Vydání první

ISBN 978-80-276-0395-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

DĚTEM, KTERÉ SE ODVÁŽÍ
VKROČIT DO TEMNOTY,
I KDYŽ JE DĚSÍ.

„KDYŽ NEŠLO SMRTI ZASTAVIT -
TAK STAVILA SE PRO MĚ -“

EMILY DICKINSONOVÁ

CASSIDYINA MAPA NEW ORLEANSU V LOUISIANĚ

ST. LOUIS Č. 1

HOTEL K

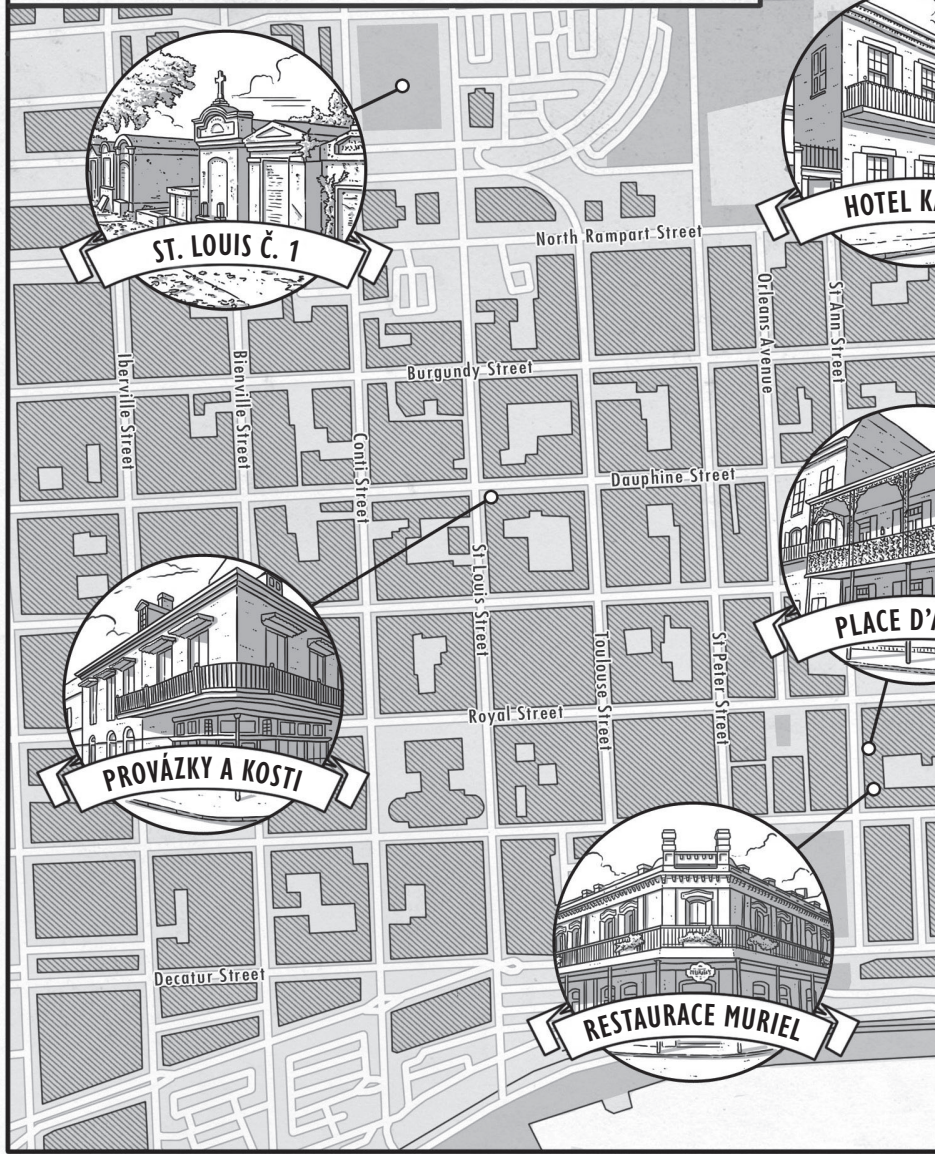
PROVÁZKY A KOSTI

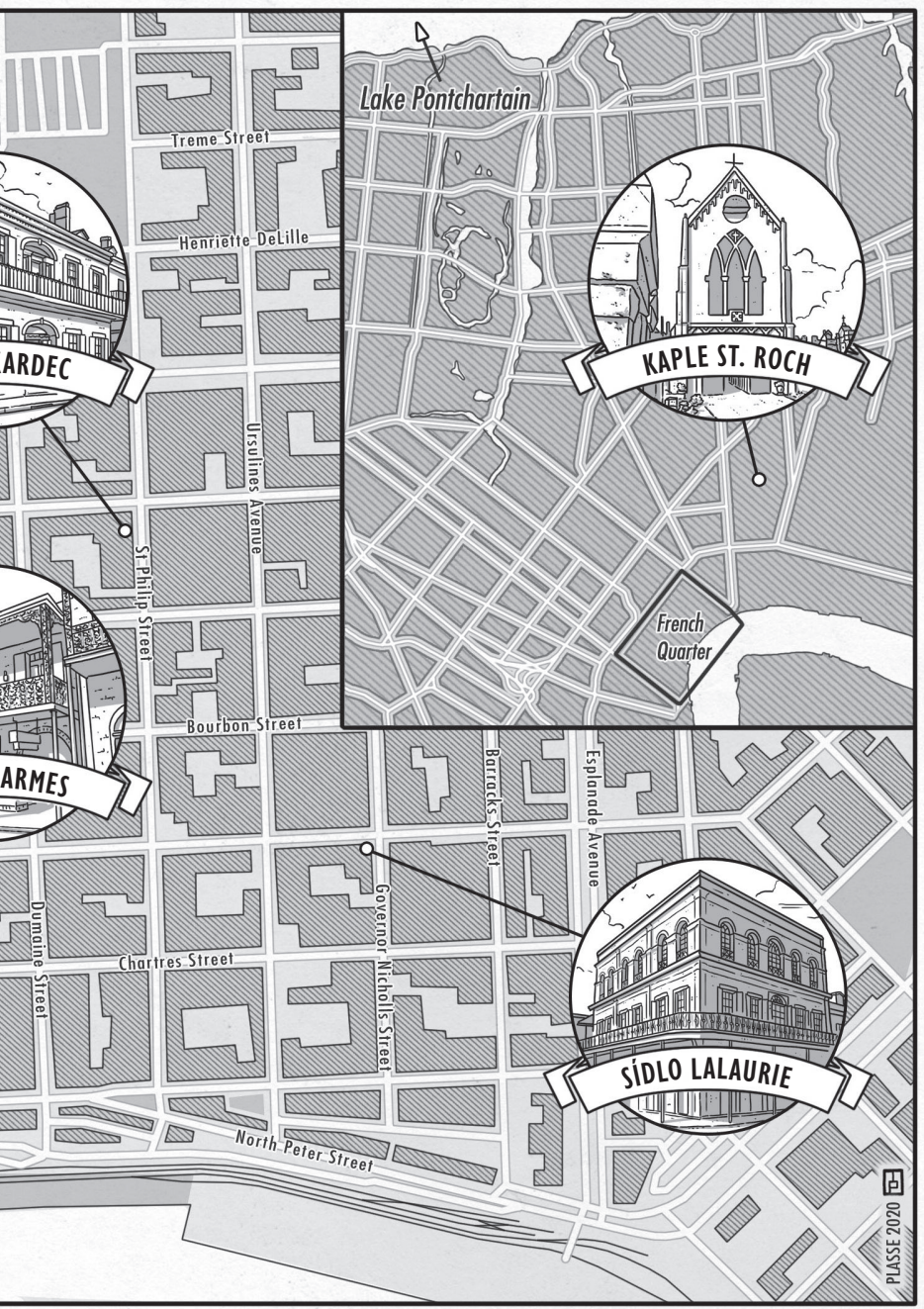
PLACE D'

RESTAURACE MURIEL

Lake Pontchartrain

Tremé Street

Henriette DeLille

ARDEC

KAPLE ST. ROCH

French Quarter

ARMES

SIDLO LALaurIE

Ursulines Avenue

Bourbon Street

Chartres Street

North Peter Street

Governor Nicholls Street

Barracks Street

Esplanade Avenue

Dumaine Street

ČÁST PRVNÍ
CUKR A LEBKY

KAPITOLA PRVNÍ

Napadá mě tolik příjemných způsobů, jak se vzbudit.

Třeba vůně palačinek v létě, první chladný vánek na podzim nebo líné pohodlí zasněžených dní, kdy je svět přikrytý bílou peřinou. Kdy probouzení se je pomalé a příjemné, postupný přechod ze snění do denního světla.

A pak je tu *tenhle*:

Rychlé roztažení závěsů, prudké oslňující slunce a náhlá tíha velkého kocoura na hrudi.

Zasténám, s námahou otevřu oči a uvidím Chmourka, jak na mě upírá pohled s černou tlapkou napřaženou nad mým obličejem.

„Běž,“ zamumlám a přetáčím se, dokud se ze mě kocour nesvalí na kraj postele. Střelí po mně kyselým pohledem, vydá tichý kočičí povzdech a zavrtá se hlouběji do peřin.

„Vstávat a cvičit!“ zvolá máma hlasem, který zní až příliš čiperně na to, že jsme přijeli teprve včera a moje tělo vůbec netuší, kolik je hodin. V hlavě mi tupě duní a já ani nevím, jestli je to kvůli posunu času nebo kvůli duchům.

Otřesu se z umělého chladu hotelové klimatizace, která hučela celou noc, a přitáhnu si peřinu. Máma otevře okno, ale místo osvěžujícího vánku se dovnitř začne vlit vlna dusného horka.

Vzduch je lepkavý letním vedrem.

Dole na ulici někdo falešně zpívá, za okamžik se k němu přidá hluboký hlas trombonu. Odněkud se ozve vysoký smích. Pak někdo něco upustí na zem, zazvoní to jako prázdný hrnec.

Dokonce i v deset ráno je New Orleans plný zvuků.

Posadím se, místo vlasů kudrnaté hnízdo, a stále rozespalá se rozhlédnu kolem. Hm.

Když jsme včera večer přijeli, zvládla jsem si jen umýt obličej a zapadnout do postele. Ale teď když jsem vzhůru, všimnu si, že náš hotelový pokoj není úplně normální. Ne že bychom během našeho cestování bydleli v něčem „normálním“, ale hotel Kardec je obzvláště podivný.

Moje postel je umístěna v rohu na lehce vyvýšené plošině. Mezi mou vyhlídkou a masivní postelí s nebesy na druhé straně pokoje, kterou si zabrali rodiče, stojí stolek s židlemi. Na tom ještě není nic moc zvláštního. Ne, zvláštní je to, že celá místnost je zařízená v syté tmavě fialové a modré se zlatými prvky a vše je potažené hedvábím a sametem jako ve stanu nějaké věštkyně. Držáky šuplíků a věšáky na zdi mají tvar rukou: sevřené prsty nebo dlaň obrácenou nahoru.

Kufry jsme nechali ležet na naleštěné dřevěné podlaze, oblečení napůl vysypané, protože po příletu jsme nechtěli nic jiného než se převléknout a spát. A tam, ve středu toho chaosu, mezi máminou toaletní taškou a mým obalem na foťák, sedí Jacob Ellis Hale, duch, co s námi bydlí.

Jacob straší od minulého léta, kdy jsem spadla do řeky a on mi zachránil život. Společně jsme bojovali s přízraky ve Skotsku, s poltergeisty v Paříži, na hřbitovech, v katakombách i jinde.

Sedí v tureckém sedu, s lokty na kolenou a rozevřeným komiksem před sebou. Vidím, že stránky se *obrací*. Mohl by to být průvan, ale máma už okno zavřela.

A stránky se obrací jen jedním směrem, a to zhruba tempem, jakým by si kluk četl knihu.

Oba víme, že by takových věcí neměl být schopen.

Ještě před týdnem také nebyl, ale teď –

„Pospěš si, Cass,“ řekne máma. „Šup šup.“

Natáčíme až večer, takže se chystám protestovat, ale táta dodá: „Máme schůzku s naším průvodcem v Café du Monde.“

To vzbudí mou zvědavost. V každém městě, do kterého cestujeme kvůli natáčení pořadu mých rodičů, máme jiného průvodce. Někoho, kdo to místo skutečně zná – a taky jeho tajemství. Říkám si, jaký asi tenhle průvodce bude. A jestli věří na duchy, nebo je skeptik.

Na druhé straně místnosti kmitají rodiče připravující se na odchod. Máma utírá tátovi zbytek pěny na holení z tváře. On jí pomáhá zapnout náramek.

Teď jsou to ještě mí rodiče, jak je znám: nemotorní, podivínští a roztomilí. Ale večer, když se zapnou kamery, se stanou někým jiným: duchology, kteří cestují po světě, vyšetřovateli paranormálních úkazů, kteří umí zaujmout a upoutat pozornost.

„Tvůj život přitahuje pozornosti docela dost,“ řekne Jacob, aniž by vzlédl. „Nebo přinejmenším podivností. Ale nikdy jsem nepochopil, jak může něco *poutat* pozornost...“

Jacob Ellis Hale, můj nejlepší kamarád, duch, který s námi bydlí, a taky ten, kdo mi neustále slídí v hlavě.

Zvedne ruce. „Nemůžu za to, že přemýšlíš tak nahlas.“

Pokud vím, jeho schopnost číst mi myšlenky nějak souvisí s tím, že mě vytáhl ze země mrtvých a já vtáhla jeho do země živých, a díky tomu jsme tak nějak přilpnutí jeden na druhého. Jako *žvýkačka* a vlasy.

Jacob se zamračí. „Ta *žvýkačka* mám být já?“

Obrátím oči v sloup. Jde o to, že já bych zase měla umět číst myšlenky jemu.

„Možná prostě přemýšlím potichu,“ řekne.

Možná máš prostě duto v hlavě, pomyslím si a vyplážnu jazyk.

Zamračí se.

Uchechtnu se.

Rodiče se otočí a tázavě na mě pohlédnou.

„To nic,“ pokrčím rameny. „Jenom Jacob.“

Máma se usměje, ale táta zvedne obočí. Máma mi věří, i když si nejsem úplně jistá, jestli věří v Jacoba-ducha, nebo v Jacoba coby imaginárního kamaráda a příhodnou výmluvu, proč se její dcera tak často dostává do problémů. Táta tomu rozhodně *nevěří* a má pocit, že začínám být na vymyšlené kamarády už velká. Souhlasím. Ale Jacob je sotva vymyšlený, jen neviditelný, a nemůžu za to, že ho rodiče nevidí.

Zatím.

Pomyslím si to slovo, co nejtíšeji dokážu, ale Jacob ho stejně uslyší. Vypadá ale, že nezachytil obavu v mém hlase, protože se postaví na nohy a usměje se.

„Víš co,“ řekne a dýchne na okno, „možná bych mohl...“

Zvedne ukazováček k zamlženému sklu, soustředěně se zamračí a nakreslí písmeno J. K mému překvapení – a zděšení – se písmeno skutečně objeví na okenní tabulce.

Vyskočím z postele a rychle ho setru, než si toho rodiče všimnou.

„Zkazíš každou srandu,“ zamumlá, ale to poslední, co potřebuju, je, aby si máma s tátou uvědomili, že Ja-

cob je *skutečný* nebo že jsem skoro umřela nebo že každou minutu svého volného času trávím lovem duchů. Nemám úplně pocit, že by to schvalovali.

Sedni si a zůstaň tady, nařídím a vklouznu do koupelny, abych se oblékla.

Vyčešu si vlasy do neuspořádaného drdolu a snažím se nemyslet na to, že můj nejlepší kamarád se rozhodně a bezpochyby stává silnějším.

Vyndám si náhrdelník zpod límce košile a zkoumám kývající se přívěsek se zrcátkem. Zrcátko, které ukazuje pravdu. Zrcátko, které připomíná duchům, že jsou mrtví. Zrcátko, které jim zabrání v pohybu, abych mohla vytáhnout jejich vlákno života a poslat je dál.

Můj odraz mi nejistě oplácí pohled a já se snažím nemyslet na Závoj ani na důvody, proč mají duchové zůstat na jeho druhé straně. Snažím se nemyslet na to, co se přihodí přízrakům, které se stanou natolik skutečnými, že jsou schopné dotknout se našeho světa. Snažím se nemyslet na svou kamarádku Laru Chowdhuryovou a na to, jak mi řekla, že *moje* práce je poslat Jacoba dál předtím, než se stane příliš nebezpečným.

Snažím se nemyslet na sny, které teď mívám, v nichž Jacobovi zčervenají oči, svět kolem něj se začne rozpadat, on si nepamatuje, kdo jsem já, kdo je *on*, a já si musím vybrat mezi záchranou svého kamaráda a záchranou všeho ostatního.

Snažím se na nic z toho nemyslet.

Místo toho se doobléknu, a když vyjdu ven, Jacob leží na zemi před Chmourkem, zabraný do něčeho, co vypadá jako souboj pohledů. Připomenu si, že Jacob je Jacob. Není to obyčejný duch. Je to můj nejlepší kamarád.

Jacob přeruší pohled, letmo se na mě podívá a já vím, že moje myšlenky slyší, tak se radši začnu soustředit na Chmourka.

Ten švihá černým ocasem sem a tam, a není to poprvé, co si říkám, jestli kočky – dokonce i kočky, které neumí nic než sedět jako bochník chleba – vidí víc, než se zdá. Jestli cítí Závoj a duchy za ním tak, jako je cítím já.

Zvednu ze země svůj foťák, přehodím si fialový popruh přes rameno a vložím dovnitř nový film. Rodiče mě požádali, abych dokumentovala natáčení jejich po-

řadu. Jako kdybych toho už neměla naloženo dost, se všemi těmi zlomyslnými duchy, kterým se snažím zabránit, aby vyvolali chaos.

Ale co, každý potřebuje nějaký koníček.

„Doporučuju videohry,“ ozve se Jacob.

Podívám se na něj hledáčkem foťáku a zaostřím. I když místnost je rozmazaná, Jacob není. Vždycky je vidět jasně a zřetelně.

Tenhle foťák, stejně jako všechno ostatní v mém životě, je trochu zvláštní. Měla jsem ho s sebou, když jsem se málem utopila, a od té doby dokáže vidět *vic*.

Jako já.

Rodiče, já a Jacob se vydáme ven chodbou, která je zařízená stejně jako náš pokoj: syté tmavé odstíny modré a fialové a nástěnné lampy ve tvaru rukou. Většina z nich drží světla, ale sem tam je několik z nich prázdných.

„Plácnutí s duchem,“ řekne Jacob a opravdu do jedné z prázdných dlaní plácne. Ta se zaviklá, až hrozí, že spadne, a já ho zpražím pohledem. Zatváří se omluvně.

Na cestě dolů projdeme kolem hrozivě vypadajícího starého výtahu z kovaných železných mříží, velkého tak

akorát pro jednu osobu. Radši si vybereme široké dřevěné schodiště.

Na stropě přízemní haly je namalovaný stůl s prázdnými židlemi, který dělá dojem, jako bych stála nad ním a dívala se dolů – ten pohled mi působí závrať.

Mám pocit, že mě někdo sleduje, a když se otočím, všimnu si nějakého muže ve výklenku, jak vykukuje zpoza závěsu. Až když přijdu blíž, uvědomím si, že to není člověk, ale busta: měděná hlava a hrud'. Má bradku a licousy a upřeně mě sleduje.

Nápis dole na mramoru říká, že se jmenuje Allan Kardec.

Jacob se o něj opře.

„Vypadá nabručeně,“ řekne, ale já nesouhlasím. Pan Kardec se mračí, ale spíš tak, jak se mračí táta, když o něčem usilovně přemýšlí. Máma tomu říká hodinářský výraz, protože prý skoro slyší, jak se mu v hlavě otáčí ozubená kolečka hodinek.

Ale něco tajemného v pohledu té sochy je. Všimnu si, že oči nemá měděné, ale skleněné: tmavé kuličky protkané pramínky šedi.

Máma na mě zavolá, já se otočím a uvidím ji a tátu čekat u východu z hotelu. Odstoupíme s Jacobem od záhadného pohledu sochy.

„Připraveni?“ zeptá se táta a zatlačí do dveří.

Vstoupíme do slunce.

Vedro do mě narazí jako olověná koule.

U nás ve státě New York sice letní slunce pálí, ale ve stínu zůstává chládek. Tady slunce vyzařuje tekutý žár, dokonce i ve stínu, a vzduch je hustý jako polévka. Mávnu skrz něj rukou a cítím, jak se mi na ní sráží vlhkost.

Ale vedro není jediná věc, kterou zaznamenám.

S rachotem kolem nás projede kočár tažený koňmi. Pak v opačném směru pohřební vůz.

A to nejsem v Závoji. Tohle je živá, dýchající verze New Orleansu.

Jsme ubytovaní ve Francouzské čtvrti, kde mají ulice jména jako Bourbon nebo Royal, budovy jsou nízké a příkrčené a kované železné mříže balkonů lemují průčelí každé budovy jako popínavý břechťan. Je to střet barev, stylů a zvuků. Dlažební kostky a beton,